

Раша Попов

СОНЕТИ

ПРЕД НИЧИМ

Распомамљене звезде на небу мога ока
Стровалиће се она што ледно је висока
Суђено нам је да сви загрнемо клоун тоге
И да нам се разболе руке прсти и ноге

Оболеће нам црева и распући се груди
Кад постанемо сасвим до дна догнани људи
Ништавило почеће кроз поноћ да се дере
Ви људи сад морате постојати црв без вере
Што звониће ко џукло над океаном звоно
Јер ваљрено ледено небо није вам склоно

Узалуд ће сотона ужасом да нас ништи
Ти више од онога што ти је дар не ишти
Дошло је време да ти срце освитом гори
Спусти капке Доста је Сад се тихо одмори

PRO CORDEM

Преостаће светлости у мени сасвим мало
Кад срце уморно одлучи да би стало

Не знам шта оно мисли у свом грудном кавезу
Знам да је у лабавом илегалном савезу
Са мном Одредбе пакта тог су труло воће
Ја слушам Оно куца кад му се лудом хоће

Ал ипак на далекој некој тканог завеси
Извезао Ти Творче речи праве си
Срцу избезумљеном мушавцу залуду је
Да по сојственој вољи к'о вајни цар лудује

Оно своју вољицу препредено казује
На кардиологији састанеке заказује
А да ли је то воља Оног одозгоре
Биће ми саопштено у часу ноћне море